Шопена вальс... Ну хто не грав його
І хто не слухав? На чиїх устах
Не виникала усмішка примхлива,
В чиїх очах не заблищала іскра
Напівкохання чи напівжурби
Від звуків тих кокетно-своєвільних,
Сумних, як вечір золотого дня,
Жагучих, як нескінчеиий цілунок?

Шопена вальс, пробреньканий невміло
На піаніно, що, мовляв поет,
У неладі "достигло идеала",
О! даль яку він срібну відслонив
Мені в цей час вечірньої утоми,
Коли шукає злагідніле серце
Ласкавих ліній і негострих фарб,
А десь ховає і жагу, і пристрасть,
І мрію, й силу, як земля ховає
Непереборні парості трави...

В сніги, у сиву сніжну невідомість,
Мережані, оздобні линуть сани,
І в них, як сонце, блиснув із-під вій
Лукавий чи журливий — хто вгадає? —
Гарячий чи холодний-хто, збагне ?-
Останній, може, може, перший усміх.
Це щастя! Щастя! Руки простягаю
Б'є сніг із-під холодних копитів,
Метнулось гайвороння край дороги

І простяглась пустиня навкруги.
Сідлать коня! Гей, у погоню швидше І
Це щастя! Щастя! — Я приліг до гриви,
Я втис у теплі боки остроги —

І знову бачу .те лице, що ледве
Із хутра виглядає... Що мені?
Невже то сльози на її очах?
То сльози радості — хто теє скаже?
То сльози смутку-хто те розгада?

А вечір палить вікна незнайомі,
А синя хмара жаром пройнялася,
А синій ліс просвічує огнем,
А вітер віти клонить і співає
Мені в ушах... Це щастя! Це любов!
Це безнадія ! Пане Фредеріку,

Я знаю, що ні вітру, ні саней,
Ані коня немає в вашім вальсі,
Що все це — тільки вигадка моя
Проте... Нехай вам Польща , чи Жорж Занд
Коханки дві, однаково жорстокі! —
Навіяли той ніжний вихор звуків,-
Ну й що ж по тому? А сьогодні я
Люблю свій сон і вас люблю за нього,
Примхливий худорлявий музиканте...

1934 р.